

התופעה החדשה בדיזנגוף: במקום

המתכשמת

השחקנית הגינגיית מרגרט הראל. לפני כחודשיים, במסיבת יום-הולדת של עדה, אשתו של הצייר אורי ליפשיץ, עלתה על הספסל וקדה ריקודי-בטן, השתלהבה ופשטה את חולצתה. כאן עם עמית לוינסון.

כשישבת על הכיסא עלה לי הרבה כסף. לכן אני יושב על הספסל, הסביר טוני, צעיר תל-אביבי, ישב עם חברתו על הספסל מול כסית. לא עברו דקות אחדות ואת מקומם של השניים תפסה הציירת הקשישה רבקה ינאי. "אני יושבת קצת על הספסל כדי לנשום אוויר ולאזור כוח ללכת הביתה". אמרה.

"אני מניח את עצמי אפה שאני נמצא בלי לעשות חשבון". תרץ הצייר איוני קרידו, את ישיבתו על הספסל.

ספסל-העץ הקטן העומד מול כסית הפך כבר תופעה בנות הדיזנגוף. לפני חצי שנה החליט בעל בית-הקפה, משה איש-כסית, שצריך שיהיה ספסל מול בית-הקפה. "היתה לי מין הרגשה כזאת", סיפר משה, "היו עומדים כאן תמיד הרבה אנשים בייחוד בימי שישי אחרי-הצהריים, לא תמיד יש מקום ליד השולחנות, או ההלסטי להביא לכאן את הספסל. מאז שהוא כאן הוא נחשב השולחן הכי טוב שלנו. אפשר לבוא אחרי חמש בערב ו" לראות עשרות בקבוקי-בירה מתגלגלים על הריצפה. זה מתחיל מזה שאנשים יושבים על הספסל ומחכים שיתפנה מקום בפנים, או שיש טיפוסים כאלה שאין להם בשר לשבת, כמו שאומרים, ואז הם חצי עומדים חצי יושבים על הספסל."

עד שעות הצהריים מרבית יושבי הספסל הם קבוצים או קשישים שנחים עליו כמה דקות וממשיכים בדרכם. אבל ה" פעילות האמיתית על הספסל מתחילה

הבקבוקים

נערמים מתחת לספסל עליו, ה" קוסמטיקאי אבי אשורוב וחברו דני.

הספסל מול

כסית על הספסל

(מימין לשמאל) השחקן דידי לוקוב, משה איש כסית והרצלס רוני קהת. אחר-הצהריים, כשרחוב דיזנגוף נרגע מההמולה, הרשו לעצמם משה ודידי לנשום אוויר ולאזור כוח ללכת הביתה. שאלה שעומדים בחוץ

הצייד והכלב

"אני רק הגעתי ונושם אוויר על הספסל, כדי שיהיה לי כוח לעבור אל השולחן", אמר הצייר אלכס אזובי, הנוהג לבוא כל יום לכסית עם כלבתו קארניה, כדי לפגוש את החברים.